

Döden är inte ett SJ-tåg

Underkylt regn, tisdag och SJ.

Men annars är det bra.

Tänker på döden lite också, men annars är det bra.

Mycket med det här. Mycket att stå i, att försöka hålla reda på. Att palla med. Man skulle ju vilja se avtalet. Vad man skrev på, egentligen, när man föddes. Allt man gick med på då. Som man nu bara får ta, acceptera och hantera. Lära sig leva med. Finns några punkter jag skulle vilja granska där.

Journalister, jag vänder mig till er. Hjälptill här nu. Gräv, kräv svar.

Vilken myndighet är skyldig? Var kan dokument begäras ut? Vilka ska ställas mot väggen?

Hittar ni några att fråga, börja med att fråga om tisdagarna.

Fråga om de ingick i dealen, tisdagarna? Gjordes man verkligen införstådd med dem? Hur tänkte man i så fall då? Hur kunde man skriva på?

Ska du hålla på och leva, stod det kanske, då måste du godkänna att en del dagar är tisdagar. Hur du än bär dig åt. Varje vecka, en tisdag. Det kan du aldrig komma undan. Det är evigt och kompromisslöst.

Hade man fattat det hade man väl hindrat sig? Ryckt i navelsträngen och nödbromsat? Klamrat sig fast där inne, ropat ut till världen att nämenhähäpphähäpp, vänta lite nu, det här vet jag inte om jag kan ställa upp på...?

Försökt förhandla lite?

Växlat några tisdagar mot lördagar?

Jag har anledning att undra nu. Hur länge vårt latenta barn får vara omedveten om tisdagarna. Hur många dagars tisdagsfrihet det får. Utan att ha upplevt en enda tisdag. Kan ju högst bli sex dagar. Kanske ingen alls. Det finns en möjlighet att det föds på en tisdag. Att det blir ett tisdagsbarn. Då är det kris.

Tisdag är en av de mest fruktade bokstavskombinationerna.

Tisdag är inte en dag, det är ett tillstånd. Tisdag är en tragedi. När det är tisdag märks det högt och lågt, i himlen och i huvudet. För ljust för att tända, för mörkt för att se. Och vinden mot färdriktningen, och dimma överallt. Och kallt. Och halt. Och regn.

Tisdag har ett sådant regn som låter oss göra jobbet. Det sliter inte i onödan, det regnet. Tar inga initiativ. Bara hänger i luften, lojt och arrogant, och så får vi gå in i det själva. Som en fuktig hinna runt våra ansikten.

Syns inte ens, bara känns.

Som döden, ungefär.

Och det är ju en annan sak att fråga om. Antecknar ni nu, journalister? Döden. Fråga dem om döden också. Den måste ha ingått i avtalet. Att man tvingas tänka på döden ibland. Helst på tisdagar, eftersom de ändå är förstörda.

Kunde man inte ha fått slippa?

Jag tänker på döden, den här tisdagen, för att jag nu ska åka med SJ. Jag har gjort valet att åka med SJ. Jag har betalat för att åka med SJ. Men jag får inte åka med SJ. I dag tänker SJ inte köra mig. Det får jag klart för mig. SJ beklagar, men i dag kör inte SJ sina tåg. Så är det, bara. Face it, säger de.

Och bitch. Face it, bitch, säger de. Det är för halt. Okörbart för SJ. Inte tu tal om saken. I stället: buss.

Som jag sätter mig i, och efter två minuter inser att jag drömde om i natt. En dröm om död. Krasch och blod, svettiga lakan.

Den tanken vill man inte ha bredvid sig, i en vikariebuss på årets första isbana.

Jag gillar ju inte döden. Det kan ärligt sägas. Döden ska inte räkna med mig, inte. Kan jag stötta någon annan, då gör jag hellre det. Döden får sköta sitt. Döden skulle också ha fått en att fingra på nödbromsen, om någon hade nämnt den i förväg.

Om någon hade sagt jo, men varsågod, kravla ut i livet här, skrik och var glad, men gör du det ska du veta att det går över. Du får inte hålla på hur länge som helst. Det ska du inte tro. Lev en stund, om du vill, men sedan måste du dö. Och när du en gång dött, då är du förbrukad. Då har du inget mer att komma med. Då har du sumpat din chans. Aldrig igen får du leva då. Men detta är du med på, alltså? Du vill skriva under ändå, säger du? Det stämmer, eller? (Bitch?)

Och så skrev man under, och nu sitter man här.

Om fyra dagar är det tisdag.

Om elva dagar är det tisdag.

Om arton dagar är det tisdag.

En dag kommer döden.

Mer säkert än ett SJ-tåg.

Marcus Grahn